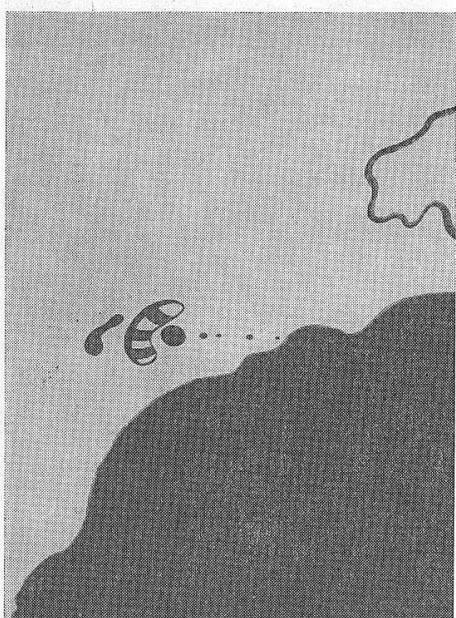

U nepoznatom stanu

1.

Ostali u nepoznatom stanu
licima vezani za prepreke
za stare slike neočekivano bogate
čulima našim smrznutim prstima

Pa ipak čini se da je s nama neko
poznat nam sasvim prisutan
i sasvim prisno neodređen
kao suton kao nedelja

Pokušajmo zar ne slobodno pokušajmo
i možda će se dogoditi čudo

Slepiljeni za zidove ličićemo
na meleme čudotvorne

2.

Ostali kao nepotrebne mašine

Svet pred nama i iza opkoljeni
množinom čujemo katkad glasove
što na zujuće liče što podsećaju
na šum krila pčelinjih i nismo
radoznali samo nas izvesnost čudi

Niotkuda otvora tela slepa
ni ušiju ni nosa ni kose ni
kože već samo meso otkriveno
koje miruje i isparava

Postoji sat koji meri
nama nepoznato vreme

3.

Šta je to neobično

Boli li nas taj miris sparušenosti
u tamnim sobama strahujući li
od najezde beline iz tkiva
koje se pruža put naših očiju

Neobičnosti nema

Jer odavno znamo sve puteve koji
mogu da nas spasu dobro ih poznajemo
možda smo koračali njima možda ih
gradili u dugim dnevним satima
možda ih crtali beležili u moždini
i pomno pamtili pa ipak
puteva nama nema nema puta nema

4.

Bavimo se svakodnevnim obavezama

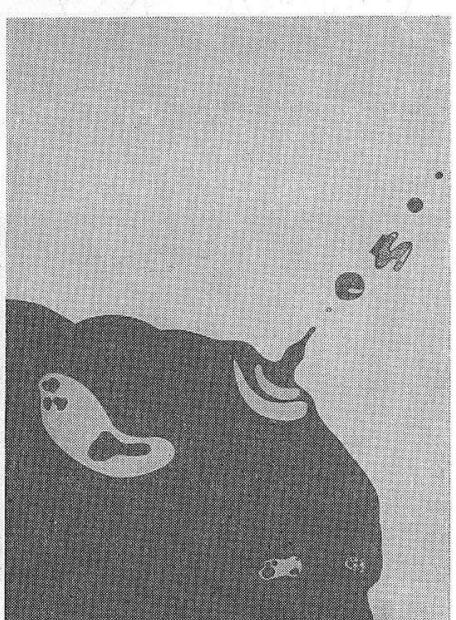
Disati disati

Voda

Disati voda

Postojimo u nepoznatom stanu
iznad glave kad dignemo ruke
osetimo nalazi se sećivo

Ima li glumaca spremnih
da nas odmene jer pripremili bismo
dostojne počasti nepoznatim
stanarima dobrim stražarima

5.

Prsti nam u ormarima ladicama
kako je to zgodno uhodano
kao da u svojim plućima
prstima dodirujemo važne predmete

Zatim u krevetima čašama
pronalažimo sopstvene otiske
jasne i ogromne zadovoljni su
našli smo ih posle toliko vremena

Kasnije u odeći aparatima
svemu se privikli dragu nam je
jer nekada davno čini se
bili smo ovde

6.

Važni predmeti kažem glasom
umornim kao kasna jesen važni
predmeti postaju nam pretnja
zalud smo pokušali da ih uništimo

Poželimo opet da budemo hladni
nepomični kao važni predmeti
koje izbegavamo

Udarci doboša zvuci neophodni
da bismo otkrili pripadnost svoju
jesu nam dragi

I da li onda ima ičeg osim
važnih predmeta i dragih zvukova
što bi nas moglo spasiti

7.

Padaš na močvarno tle
tvoj glas još visi u vazduhu
katkad kapne u moje radoznaško oko

Kada ćeš konačno stići do zemlje
do njenih oštrenih ivica umornih
ruk koje se njišu kao talasi vetrana

Hoću da te prepoznam i ohrabrim
ovde je priyatno mesto ovaj stan
ovaj nepoznati stan sličan lobanji
koju neko drugi nosi na ramenima

8.

Postoje pisma koja pišemo
nadajući se lepim slovima glasovima
rukama koje nas miluju i sekунду
postoje reči koje su nam pripadale

Postoje još nekolike slike
preko naših lica mudre slike

Sve postoji osim izlaza

Budimo spokojni na mišicama nam
raste jato cvetova mera semenja
i tu budimo mirni savršeno mirni
i tih ne očekujmo nikoga
nikoga nema zaista nikoga

Samo mi u ovom stanu
nepoznatom

Samo naše nepokretne oči